

Levél a főszerkesztőnek

Kedves Gy.!,
Minden ellentétes híresztelés ellenére jelentem,
hogy – a szenvedéstől, fájdalomtól ugyan kissé megtörtén, de: – élek!...
Úgyhogy várj még azzal a nekrológgal!:-)... Ígérem, ha úgy döntök,
hogy itt hagyom e földi csehót, te leszel az első,
akinek
asztráltestben a legjámborabb álmodban
megjelenek, te, akinek elsőként jelentkezem egy égi e-mailben oda-
átról (csak hogy tudakoljam: mikorra várható korrektúra?...)!...
És akkor természetesen elvárom tőled,
hogy járd el úgy,
amiként azt a búcsúlevelemben meghagytam (további részletek
íránt a „nejemnél” érdeklődhetsz!:-)... Szóval egyelőre
megúsztam, és még hálás is lehetek a sorsnak,
hisz még csak
ki sem kellett ábrándulnom a női nemből: egyikőjük (az öregebbik)
halálra ítélte ugyan, ámde másikójuk (a fiatalabbik)
megmentett az életnek, az utolsó pillanatban
csapva rá kezemre szerelem-mennykövével,
hogy: nem szabad, ne tedd, mert – ahh!... utánadhalok!...
Úgyhogy ez utóbbinak azonmód magamban megszavaztam
az „életem” állandó jelzőt, mely megszólítás
kijár neki mindaddig,
amíg csak élek, hisz: életet az életért!...
...Meg aztán, jó Főszerkesztőm: afféle szerény tehetségű eminenciásként,
maradjunk stílusosak mindhalálig,
s várjunk esetleges öngyilkosságom bejelentésével

a decemberi számig,
mikor az olvasók jobban ráhangolódhatnak egy alig jegyzett,
vidéki költőcske-olvasószerkesztőd halálhírére, mely így hangozzék:
„Lapunk olvasószerkesztője (született itt és itt, ekkor és ekkor)
tragikus hirtelenséggel elhunyt. Munkásságát a következő számunkban
méltatjuk.”

Ennyi. Két sor – untig elég!...
Addig is: írok. Írok mindenfélét, főleg éjszaka,
és araszolatok a szövegekben, betűről betűre, sorról sorra...
Még jó, hogy vannak korrektorjelek,
és van mibe befogóznom. –
Hogy mindez túl személyes, és nem tartozik egy főszerkesztőre?...
A fene bánja –
legfeljebb nem olvasod el!...
Emlékszel, ugye?... *„Morsbona, nihil aliud!”*